

Statens stöd till idrotten 2012

Jonny Hjelm

Institutionen för idé- och samhällsstudier, Umeå universitet

Publicerad på Internet, www.idrottsforum.org/hjelm130911,

(ISSN 1652-7224), 2013-09-11

Copyright © Jonny Hjelm 2013. All rights reserved. Except for the quotation of short passages for the purposes of criticism and review, no part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the author.

Statens stöd till den svenska idrotten var 2012 1 863 miljoner kronor, nästan dubbelt så mycket som tio år tidigare. Ett av förslagen i 2007 års idrottsstödsutredning var att Centrum för idrottsforskning (CIF) skulle ges uppdraget att "utvärdera effekterna av statens stöd till idrotten". Så blev det också; dock heter det att CIF genomför en regelbunden och långsiktig uppföljning av statens stöd till idrotten. CIFs verksamhet dessförinnan hade i huvudsak varit att fördela det blygsamma statliga idrottsforskningsstödet på cirka 20 miljoner kronor per år, och det nya uppdraget föranledde att en särskild utredare nyanställdes. Man kan förvisso diskutera det lämpliga i att en och samma myndighet dels "följer upp" statsstödet till idrotten, dels delar ut forskningsmedel till föregivet oberoende idrottsforskare. Denna fråga kommer för övrigt indirekt upp i Jonny Hjelm's artikel här intill; Umeåhistorikern Hjelm har läst de tre delrapporter som utgör CIFs uppföljning av statsstödet 2012. Dock är det knappast fråga om en recension i traditionell mening, det handlar snarare om ett slags utvärdering av CIFs uppföljning. Och medan CIF-utredarna kunde notera oroande utvecklingstendenser i sin uppföljning, till exempel vad gäller ungas idrottsdeltagande, kan Hjelm peka på några oroande inslag i uppföljningens utgångspunkter, uppläggning, genomförande och slutsatser. Särskilt bestickande, menar Hjelm, är att tävlingsidrotten får klä skott för det mesta som anses vara fel inom dagens föreningsidrott. Jonny Hjelm har tidigare i ett par artiklar på idrottsforum.org kunnat påvisa denna tävlingsidrottskritiska diskurs i tillbakablickar på svensk idrottsforskning sedan 1970-talet, och hans slutsatser därvidlag har inte på allvar emotsagts. Den ofta oreflekterade kritiken av tävlingsidrotten präglar således fortsatt svensk idrottsforskning när oönskade utvecklingstendenser ska förklaras.

Den 15 maj 2013 presenterade Centrum för idrottsforskning (CIF) sin årliga uppföljning av statens stöd till svensk föreningsidrott. Det är den tredje uppföljningen sedan startåret 2010. Rapporten uppmärksammades relativt stort i medierna. I *Dagens Nyheter* förklarades att ”de unga lämnar idrotten” och *IdrottensAffärer.se* kallade uppföljningen för en ”larmrapport”. Bakgrunden var uppgifterna om att antalet deltagartillfällen inom föreningsidrotten, inrapporterade av föreningarna för att erhålla det så kallade LOK-stödet, minskat från drygt 59 miljoner deltagartillfällen 2004 till strax under 54 miljoner 2011. Minskningen var störst i åldersgruppen 17-20 år och bland flickor. CIF:s utredare Johan R Norberg förklarade i *Dagens Nyheter*: ”Vi ser att idrotten gör väldigt mycket, men det man gör är enligt den traditionella tävlingslogiken. Man är bra på att få de som trivs att trivas bättre, men det är inte dessa ungdomar som slutar.”

CIF-uppföljningens slutsats angående föreningsidrottens ”tävlingslogik” föranledde tolv representanter för Västerbottensidrotten att några veckor senare i lokaltidningen deklarerade att ”det är absolut inte fult att tävla”, förutsatt att det görs på rätt sätt. Här avsågs i huvudsak att följa de riktlinjer som dras upp i Riksidrottsförbundets idédokument *Idrotten Vill*.

De årliga CIF-uppföljningarna har nu nått en status som får fart på såväl journalister som idrottsrörelsefolk runt om i landet. Det är inte heller så konstigt då ett syfte är att de ska ligga till grund för den framtida idrottspolitikerna. Utpekade tävlingslogiken som ett problem, att det är denna som ligger bakom att ungdomar lämnar föreningsidrotten, ja, då kan man förvänta sig att politikerna kommer att intressera sig för denna logik och eventuellt i förlängningen fatta beslut som på ett mycket konkret sätt kan komma att påverka Sveriges omkring 20 000 idrottsföreningar. Mot denna bakgrund är det viktigt att rapporternas innehåll och slutsatser granskas och diskuteras.

Uppdraget och huvudresultatet

2012 års uppföljning består som tidigare av tre rapporter. I huvudrapporten, *Statens stöd till idrotten*, författad av CIF:s utredare Johan R Norberg, beskrivs uppdraget som CIF erhållit, däribland vilka fördjupningsstudier som regeringen denna gång efterfrågat. Här sammanfattas också uppföljningens resultat i tre övergripande slutsatser. I ett annat avsnitt i huvudrapporten presenteras data rörande svensk föreningsidrott utifrån ett indikatorsystem och hur dessa förändrats över tid. Huvudrapporten avslutas med ett avsnitt där CIF:s verksamhet 2012 redovisas. De två övriga rapporterna består av dels antologin *Spela vidare. En antologi om vad som får unga att fortsätta idrotta*, dels boken *Dolda utmaningar. Om unga idrottare med osynliga funktionsnedsättningar*. I den förstnämnda skriver sju idrottsforskare, de flesta verksamma i Stockholm och Malmö, om vad som kännetecknar den goda respektive mindre goda föreningsdrivna barn- och ungdomsidrotten. *Dolda utmaningar* handlar om idrottande barn och ungdomar med neuropsykiatrisk funktionsnedsättning (NPF) och innehåller 15 korta intervju-baserade artiklar där NPF belyses. Intervjuer och texter är gjorda och författade av Suzanna Rosendahl och Lars Sandberg.

- De viktigaste resultaten i 2012 års uppföljning sammanfattas i huvudrapporten i tre övergripande slutsatser:

- Att föreningsidrotten utan tvekan skapar ett stort mervärde för såväl enskilda individer som samhälle men att det finns en risk att det inte kommer alla till del.
- Att idrottsrörelsen gör mycket för att få unga att idrotta men att det ”verkar svårt att utmana den traditionella tävlingslogiken”. Idrottsrörelsens oreflekterade förhållningssätt kring den fysiskt ansträngande tävlingsidrotten riskerar begränsa klubbarnas ”möjligheter att förmå fler att stanna kvar i idrotten”.
- Att det finns ett motsats- och spänningsfyllt makt-/beslutsförhållande mellan idrottsrörelsens organisatoriska topp respektive bas eftersom idrottsrörelsen å ena sidan är en organisatorisk enhet, å andra sidan består av drygt 20 000 självständiga medlemsstyrda idrottsföreningar.

Intressant och tänkvärt

2012 års uppföljning innehåller flera tänkvärda och intressanta texter. Det här gäller exempelvis Johan R Norbergs antologibidrag som behandlar punkt tre ovan. Han visar på ett inbyggt, och svårlöst, motsatsförhållande där vi har en ideell folkrörelsebaserad organisation, idrottsrörelsen, fri och oberoende från staten men i praktiken ändå inte då man förväntas leverera samhälliga nyttigheter av olika slag, främst god folkhälsa. Norbergs framställning hade dock vunnit i djup om perspektivet vidgats något. Staten stödjer ju många olika folkrörelsebaserade ideella organisationer. För några år sedan uppgick den statliga bidragsgivningen till ideella organisationer till totalt drygt sju miljarder kronor och precis som när det gäller idrotten torde merparten av dessa miljarder inte utbetalas villkorlöst, även om Riksidrottsförbundets myndighetsroll gör dilemmat extra brännande. Den problematik som Norberg tar upp bör alltså inte bara gälla idrotten, utan generellt inom den statsstödda ideella sektorn.

” Norbergs framställning hade dock vunnit i djup om perspektivet vidgats något. Staten stödjer ju många olika folkrörelsebaserade ideella organisationer.

Den tunnaste delrapporten, *Dolda utmaningar*, behandlar på ett perspektivrikt sätt unga med NPF-diagnoser och de utmaningar dessa, och idrottsrörelsen, ställs inför när det gäller deras föreningsidrottande. Individer med adhd beskrivs ofta som stöpta i samma mall. Här betonas istället att idrottande unga med denna diagnos kan fungera högst olika och att det är fruktbart att se adhd, och liknande diagnoser, som ett diagnospektra, med betydande spännvidd mellan ytterpolerna. Det här betyder dock inte att det saknas generaliseringar i *Dolda utmaningar*. Här betonas exempelvis att unga med NPF har ett betydande rörelsebehov och mår bra av att ta ut sig fysiskt (vanligtvis kombinerat med medicinering). Vidare uppskattar och trivs de bäst när föreningsidrotten är noga strukturerad, med mycket tydliga instruktioner – som gärna kan vara visuella – där verksamheten bör innehålla lite köbildningar, oplanerade avbrott, etcetera. Lagbollidrotter förefaller av olika skäl ha lite svårare att tillgodose dessa krav och mitt intryck, vilket dock inte skrivs fram i rapporten, är att

många med NPF verkar föredra individuella idrotter. Så här berättar en av de intervjuade pojkarna, som nu är hängiven simmare: ”Jag har spelat fotboll och då måste man vara i lag, passa och anpassa sig till de andra. Det passar inte mig. Jag gillar mer att träna själv.”

CIF-uppföljningens redovisning av olika idrottsdata belyser fem, som de kallas, ”målområden”, däribland idrotten som folkrörelse, folkhälsoproducent, demokrati- och elitidrottsfostrare. Det statistiska underlaget har hämtats från RF men också SISU och SCB:s levnadsnivåundersökningar. Mest uppmärksammat medialt blev, som nämndes inledningsvis, att LOK-stödet minskat sedan 2004 på ett sätt som inte kan förklaras fullt ut med mindre barn- och ungdomskullar. Idrottsstatistiken tydliggör också skillnaderna mellan olika idrotter (och specialidrottsförbund), exempelvis när det gäller självfinansiering, jämställdhet och antal medlemmar/utövare. Det är mot denna bakgrund märkligt att det nästan alltid i idrottsforskningssammanhang – även när det är befogat med preciseringar – talas om ”idrotten” i singularis. Fotboll är exempelvis i många avseenden en klass för sig. De stora lagbollidrotterna dominerar stort när det gäller antal deltagartillfällen. Sammantaget är CIF:s indikatorbaserade uppföljning värdefull då den på ett enkelt och överskådligt sätt redovisar data rörande svensk föreningsidrott.

Traditionell tävlingslogik som förklaringsfaktor

Två av de viktigaste resultaten i 2012 års uppföljning är aktivitetsminskningen 2004–2011 och att barn och ungdomar lämnar idrotten på grund av den traditionella tävlingslogikens starka ställning inom föreningsidrotten. I en av huvudrapportens slutsatser (nr 2, s 11) skrivs exempelvis, med stöd i ett antologibidrag (Thedin Jakobsson), att de ”ungas val att sluta eller fortsätta föreningsidrotta är starkt kopplat till hur de förhåller sig till idrottens dominerande tävlingslogik”. Man rekommenderar följaktligen att den ska ”utmanas”. Mot bakgrund av detta, tävlingslogikens tillskrivna betydelse som förklaringsfaktor, väntar man sig som läsare att den också ska tillämpas teoretiskt-analytiskt när det gäller aktivitetsnedgången 2004–2011. Har den traditionella tävlingslogikens genomslag blivit ”värre”, sett ur ett inkluderingsperspektiv, under dessa år? Slår den hårdast mot äldre tonårsflickor? Men dessa och liknande frågor blir hängande i luften. När det gäller aktivitetsnedgången 2004–2011 förklaras istället att LOK-stödstatistiken kan ha brister och att orsakerna till nedgången ”inte går att besvara idag”. Å ena sidan utpekas teoretiskt-analytiskt tävlingslogiken som huvudsaklig förklaringsfaktor för varför man idrottar eller inte; å andra sidan ignoreras den när idrottsdata ska analyseras och kommenteras.

Motsägelsefullheten kan bero på CIF:s målsättning med uppföljningen som sägs vara att *inte* presentera ”entydiga analyser” (huvudrapporten, s 21). En märklig målsättning i mina ögon. Viktigast i sammanhanget är dock sannolikt forskningsfältets – sedan decennier tillbaka – tävlingsidrottskritiska diskurs. Enligt denna diskurs gäller det att identifiera den fysiska aktivitetsformens logik, i detta fall tävlingslogiken (det finns olika logiker beroende på fysisk aktivitetsform). I mitt tycke framstår diskursen som ett otidsenligt uttryck för en så kallad essentialism, att något samhälleligt tillskrivs en gång för alla tider given identitet. Den är också reduktionistisk i den meningen att något fräntas en mängd faktiska egenskaper och identifieras helt med vissa kärnegenskaper. Essentialismen visar sig i tanken att

den förmenta tävlingslogiken framställs lika negativ då den förekommer i vad som kallas ”god idrott” som i ”dålig”. Samma tävlingslogik här som där, så att säga. Idrottsforskarna tycks så säkra på tävlingslogikens tvingande kraft att andra möjliga förklaringsfaktorer inte behöver undersökas empiriskt. Tävlingsfria föreningsverksamheter som dans och scouting har också kraftiga medlemstapp bland äldre tonåringar. Men jämförande studier av detta slag lyser med sin frånvaro då verksamheter utan återkommande och regelbunden tävlingsverksamhet, genom den teoretiska förståelsen, inte kan ha en avhopsproblematik av samma slag som föreningsidrotten.

De enskilda bidragen i 2012 års rapport ger överlag en mycket positiv bild av hur den stora majoriteten barn och ungdomar upplever föreningsidrottens fysiska färdighetsfostran och deltagandet i tävlingar (för övrigt helt i linje med tidigare forskning, exempelvis den som göteborgspedagogen Göran Patriksson presenterade under 1980-talet). Här presenteras dock ett antal kritiska röster, en slags anekdotisk empiri, som visar att det inte gäller alla. Den sammantagna bilden är att dessa utgör en relativt liten minoritet. Kan då den kritiska minoritetens behov tillfredsställas – genom att tävlingslogiken utmanas (oklart hur) – utan att göra den nöjda majoriteten missnöjd? Avvägningsproblematiken liknar den som gäller inom partipolitiken. Bland statsvetare är det en självklarhet att politiska partier har att ta hänsyn till såväl kärnväljare som marginalväljare. Fokuserar partierna allt för mycket på marginalväljarna tappar de kärnväljare och tvärtom. Att idrottsrörelsen har ett motsvarande problem tycks helt ha undgått forskarna bakom CIF-uppföljningen. Och, viktigast av allt, är det överhuvudtaget möjligt, annat än i den politiska retorikens värld, att uppnå hundra procentig behovstillfredsställelse i en verksamhet av den typ som idrottsrörelsen representerar? På ett ställe i huvudrapporten, under rubriken ”Vad är rimliga mål och förväntningar?”, lyfts denna helt centrala fråga fram på ett sätt som indikerar att CIF:s forskare är försiktigt kritiska och undrande. Enligt min mening borde denna frågeställning ha bildat utgångspunkt i 2012 års uppföljning, inte infogats som en problematiserande kommentar på några av rapportens sista sidor (resultatsammanfattningen, huvudrapporten).

” Larssons teoretiskt präglade framställning, och introduktionen av två (för mig) nya begreppskombinationer, är intressant men inte särskilt klargörande.

I Håkan Larssons antologibidrag förklaras att idrottsrörelsens verksamhet kan analyseras med utgångspunkt i två begreppskombinationer; dels ”fysiskt ansträngande tävlingsidrott”, dels ”idrott som fysiskt krävande lek”. Den sistnämnda beskrivs som en mer inkluderande form av idrott. Larssons teoretiskt präglade framställning, och introduktionen av två (för mig) nya begreppskombinationer, är intressant men inte särskilt klargörande. Jag ser det som en nygamal variant av den tävlingsidrottskritiska diskursens logikteoretiserande. Det hade varit mer fruktbart om Larsson tagit fasta på det som framkommer i Britta Thedin Jakobssons antologibidrag – att tävlingslogiken yttrar sig på olika sätt inom olika idrottsgrenar och att det påverkar den idrottsliga praktiken högst påtagligt. Många idrotter är, för att låna idrottsociologen Graham Scambler's uttryck, ”inherently competitive”, eller motkonkurrensidrotter för att använda ett annat begrepp. Dessa karaktäriseras av att de inte kan utföras utan motpart och i sig innehåller moment av kamp- och prestationsjämförelse. Hit hör exempelvis lagbollidrotterna men också individuella idrotter som brottning och bad-

minton. Idrotter av annat slag, parallellkonkurrensidrotter, som inte förutsätter en motpart för att kunna utövas, erbjuder som jag ser det helt andra möjligheter till individanpassning och frihet från kamp och prestationsjämförelser.

Individen i fokus

Typiskt för den tävlingsidrottskritiska diskursen, och även 2012 års uppföljning, är att idrott behandlas som ett individuellt beteende och inte som en kollektiv aktivitet. Det är det enskilda barnets motiv, aktivitet och upplevelser som står i centrum, liksom vertikala relationer. Här avses det idrottande subjektets upplevelse av ledare och föräldrar och idrottspolitiska normativa uppifrån-kommande påbud (Barnkonventionen/policydokument). Det är en neoliberal, individuell rättighetsdiskurs, som utan djupare problematisering tillämpas på föreningsidrotten. Här saknas följaktligen en belysning av idrottspraktikens sociala horisontella krav- och interaktionsmönster och de känslor av *meningsfullhet* och kollektiv solidaritet som upplevs hos samhandlande, samarbetande idrottande subjekt. Att lagbollidrotter handlar om samarbete och kollektiva överenskommelser av olika slag, nog så mycket som konkurrens och förverkligandet av privatindividuella idrottsprojekt, är alltså aspekter som saknas (särskilt i antologin och den slutsats som rör tävlingslogiken). Detta är en delförklaring till de närmast obegränsade möjligheter som föreningsidrotten antas ha när det gäller individuell anpassning. Individuell unicitet ska i alla avseenden bejakas och varje barns önskan om de idrottande villkoren anses, som det verkar, möjliga att tillfredsställa, förutsatt att den rätta viljan finns hos ledarna och ytterst idrottsrörelsen. ”För att locka fler [till idrotten] behöver idrotten helt enkelt anpassa sig efter olikheterna – inte tvärtom.” Citatet rör explicit barn med NPF-diagnoser, men framträder som en generell ståndpunkt i CIF:s rapport.

Samtidigt finns i 2012 års uppföljning avsnitt, resonemang och formuleringar som pekar på motsatsen, att individen ska lära sig att anpassa sig till andra behov än de egna. Denna typ av föreningsfostran beskrivs som något positivt, eftersträvansvärt och självklart, men utan att relateras till kravet om långtgående individanpassning och hur individuella och kollektiv behov och krav ska harmonisera. På liknande sätt förhåller det sig med dem med NPF. I många av de korta artiklarna beskrivs hur dessa ”hittat” sin idrott (-sförening), vilket implicerar att vi har ett smörgåsbord med olika idrotter där individer provar sig fram och förhoppningsvis hittar något som passar. Här framstår det alltså som förebildligt att individer, genom ett sökande och testande, hittar något relativt färdigt, och *inte* att idrotter och idrottsföreningar ska anpassa sig till dem med NPF (vilket givetvis inte utesluter att idrottsföreningar är lyhörda för behov och nytänkande av olika slag).

Avslutning

2012 års uppföljning av statens stöd till idrotten erbjuder intressant läsning där också kritiska frågor infinner sig. Inledningsvis förklaras i huvudrapporten att det inte ”finns några

enkla svar på vad som får barn och ungdomar att stanna kvar inom föreningsidrotten”. När det gäller idrottsliga ”exits” så verkar det vara tvärtom – här kan en förklaringsfaktor identifieras som viktigare än andra, nämligen föreningsidrottens ”traditionella tävlingslogik”. CIF:s uppföljning visar på ett behov av större teoretisk öppenhet och fler empiriskt inriktade studier, gärna med positiva exempel på hur idrottsföreningar och förbund arbetar/ arbetat med att attrahera tonåringar utan elitidrottsambitioner. För sådana finns ju, också utanför riktade satsningar som Idrottslyftet. (Jag åsyftar exempelvis försöken med niomanafotboll för att underlätta för glesbygdslag att delta i seriespel och de helgsammandragningar och nivåanpassade tävlingar som tillämpas inom brottning och innebandy för att öka meningsfullhet och minska antalet dyra och tidskrävande resor.) Uppföljningen pekar också på behovet av fler komparativa studier av den typ som Susanna Hedenborgs bidrag representerar. Hedenborg visar bland annat att den svenska (nordiska) idrottsmodellen – med sin tävlingslogik och ideellt baserade verksamhet – uppfattas som relativt framgångsrik i ett internationellt perspektiv, oavsett om det rör yngre eller äldre individers fysiska aktivitetsgrad.

Betyder då detta att Sverige tillhör de bästa i klassen, och att majoritet barn och unga trivs, att allt är bra? Att vi – forskare, föräldrar, ledare, aktiva – bara ska sitta med armarna i kors och vara nöjda? Nej, givetvis inte. Det är exempelvis en skandal att idédokumentet *Idrotten vill* är obekant för många ledare. Utbildnings- och informationsarbetet måste av allt döma intensifieras ytterligare. På ett allmänt plan stödjer jag också de resonemang som finns i 2012 års uppföljningsrapport rörande tonåringar och äldre med lägre ambitionsnivåer. Idag görs för lite för dessa och det gäller även föreningar som sysslar med de stora lagbollidrotterna. Idrott i Korpens regi eller individuellt idrottande på egen hand ska inte vara de enda alternativen. Men för detta krävs inte att någon tävlingslogik utmanas, utan att fler ledare och aktiva på föreningsnivå arbetar för att bredda idrottsutbudet och infoga detta i fungerande verksamhets- och organisationsformer. Att exempelvis hålla igång fem-sex seniorfotbollslag i en och samma förening, för att erbjuda många medlemmar en fotboll på lämplig nivå, är inget självspelande piano. Utmaningen ligger i att inom ramen för det kollektiva – från föreningsstadgar till informella gruppöverenskommelser – i största möjliga utsträckning tillfredsställa individuella behov och att leva upp till gjorda (horisontella, kollektiva) överenskommelser hela säsongen. Min erfarenhet, efter drygt tio år som styrelseledamot i en fotbollsförening, är nämligen att många fotbollslag har ett överflöd på entusiastiska spelare i början av säsongen men en brist på spelare i slutet, under de höstmörka månaderna och då särskilt inför tidskrävande resor till bortamatcher (och i Norrland kan dessa resor verkligen vara tids- och resurskrävande). Om idrotten ses ur detta perspektiv är det kanske inte så konstigt att många i dagens individualiserade samhälle, samt krävande arbetsliv, föredrar individuella idrotter utanför föreningsidrotten. Att gå på gymmet, eller ge sig ut på en löprunda, det gör man när det passar en själv, inte därför att tio lagkamrater och några ledare väntar på att man ska dyka upp.

” Det är exempelvis en skandal att idédokumentet *Idrotten vill* är obekant för många ledare. Utbildnings- och informationsarbetet måste av allt döma intensifieras ytterligare.

Reaktionerna på CIF:s uppföljning av statens stöd till idrotten, liksom uppdraget som sådant, väcker en del frågor av principiell natur. Syftet med CIF:s uppföljning är inte att utvärdera, ett ord som noggrant undviks, utan att ta fram vetenskapligt förankrade analyser och slutsatser som ska vara ett stöd i framtida idrottspolitiska beslutsprocesser. 2012 års uppföljning indikerar att uppdraget inkluderat initierandet av forskning av olika slag. (Exempelvis heter det på sidan 10 i huvudrapporten att ”CIF uppdrog åt Håkan Larsson [...] att analysera de vetenskapliga utvärderingar som gjorts av idrottslyftet i syfte att undersöka...”). Då regeringen för varje år anger vilka teman som CIF ska prioritera i sin uppföljning så kan uppdraget ses som ett uttryck för den allt vanligare förekommande politikerstyrningen av forskning; istället för fri forskning där inomvetenskapligt kunskapsökande styr så bestäms detta explicit av politiker. Det är ju också så att svenska idrottsforskare sedan ett antal år tillbaka redan haft rätt så många uppdrag av utvärderingskaraktär. Det finns en risk att CIF och idrottsforskarvärlden inlemmas i ett regelbundet politikerstyrt utvärderings- och uppföljningsarbete, där syftet kanske inte så mycket är att ta fram viktig kunskap som att regeringen visar handlingskraft och inte bara pratar om den ”goda barn- och ungdomsidrotten” utan också gör något. Nästa års CIF-granskning av statens stöd till idrotten borde också innehålla en tydligare beskrivning av hur uppföljningsarbetet organiserats initialt och på vilka grunder forskare inbjudits att delta med bidrag, och för detta arvoderats. Det rör sig ju inte om en öppen utlysning av medel, i och för sig förstäligt mot bakgrund av uppdragets karaktär och tidsknapphet. Men att ett forskningsråd som CIF tillfrågar och kontrakterar forskare är inte utan komplikationer, särskilt mot bakgrund av det idrottsvetenskapliga fältets litenhet och att CIF totalt sett har relativt begränsade möjligheter i övrigt att stödja forskning ekonomiskt.

Referenser

- Norberg, Johan R. *Statens stöd till idrotten: Uppföljning 2012* Stockholm: Centrum för idrottsvetenskap 2013
- Norberg, Johan R. & et al *Spela vidare: En antologi om vad som får unga att fortsätta idrotta* Stockholm: Centrum för idrottsvetenskap 2013
- Rosendahl, Suzanne & Lars Sandberg *Dolda utmaningar: Om unga idrottare med osynliga funktionsnedsättningar* Stockholm: Centrum för idrottsvetenskap 2013